

PŘÍÍÍÍÍŠERNÝ ZVUK

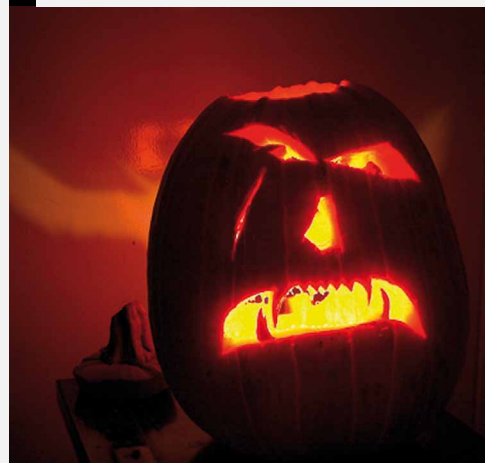
Škrábání na okno

Lukáš byl na svého tatínka pyšný. Jeho kamarádi seděli na zemi v obývacím pokoji a krve by se v nich nedořezal. Šest vyděšených tváří ozářených světlem šesti čajových svící. Jakub vypadal, jako by se mu chtělo zvracet, Miki, který žvýkal žvýkačku, zapomněl zavřít pusy a žvýkačka mu visela z koutku úst. I Lukáš si všiml, že má ruce jako mrtvola a zatímco jeho otec vyprávěl ten strašidelný příběh, nervózně užmoulal z papírového ubrousku malou kuličku. Tatínek si pomyslel: „Dobře jim tak! Teď už budou poslouchat na slovo a nikdo se neodvážívá dělat hloupé vtipy.“ Pak začaly staré pendlovky po pradědečkovi odbíjet půlnoc. Bim. Bam. Bim. Bam. „To se mi hodí,“ pomyslel si otec a nadechl se, aby hlubokým a pomalým hlasem dokončil vyprávění: „A dobře si zapamatujte, že každý příběh, který se vypráví o Halloweenu o půlnoci, když je úplněk, se stane.“ V tu chvíli zavadila o okno větev buku. Šest kluků s sebou

trhlo a Mikimu vypadla žvýkačka z pusy. „Super!“ pomyslel si Lukáš a sršel nadšením.

Jde se domů

„Tak, kluci, to by bylo. Pro dnešek končíme. Miki, rozsviť světlo! Sbalte si věci, vaši rodiče už jsou tady!“ Kluci s úlevou vyskočili a začali sbírat části kostýmů, které v průběhu večera rozházeli po místnosti. Miki si přitom ještě rychle nacpal do pusy několik lžic čarodějnického „likéru s krví“ (vanilkový pudink s jahodovou pěnou). „To bylo něco!“ volal nadšeně Jakub. „Super, pane Studený,“ souhlasil Miki a Lukášův tatínek

se tajemně usmál a pomyslel si: „Tak jsem to zvládl i se šesti kluky.“

„Lukáši, nezapomeň si tašku!“ volal za svým synem, který dnes bude spát u Jakuba. „Ano!“ Lukáš bez řeči odběhl do pokoje a za chvíli se vrátil s batohem. Kluci jeden po druhém odešli a nakonec se zabouchly dveře auta také za Lukášem a Jakubovými rodiči. Otec čekal, dokud zadní světla vozu nezmizela. Byla rudá jako krev.

Otec zůstává sám

Na obloze svítil měsíc, svíce v dýních strašidelně blikaly. Byl slyšet vítr a ještě něco... škrábání větve o sklo. Otec pomalu zamířil do domu. Konečně sám. Za sedačkou měl složnou kartonovou krabici. Vytáhl ji a začal do ní skládat halloweenské dekorace. Spokojeně se přitom usmíval a sám pro sebe si řekl hlubokým hlasem: „Haaaallooooweeeeen.“ Větev mu odpověděla zaskřípáním. Otec umyl nádobí a uklidil kuchyň. Vítr i skřípání bylo stále silnější. Nevadilo mu to. Právě naopak. Otec vzdychl, podíval se na hodiny a pomyslel si: „Mám ještě dvacet mi-

nut, ale to je jedno, do sklepa musím v každém případě.“ Vzal krabici a snesl ji ke dveřím sklepa. Otevřel je a rozsvítil světlo. Žárovka několikrát zablikala a ozářila strmé schody.

Otec se znovu spokojeně usmál a když sestupoval po vrzajících schodech dolů, znovu si sám pro sebe řekl: „Haaaallooooweeeeen!“

Krabici postavil do temného kouta a odešel do dílny. Tam sundal z ramínka svůj černý plášť a pomalu si jej oblékl. Venku už byla zima. Pak vzal do ruky sekeru, zhasl světlo a vyšel ven.

Vítr naříkal, dýně blikaly a otec pomalu kráčel zahradou. Pod nohama mu praskalo a šustilo listí a ve svitu měsíce dobře viděl, kam jde. Zvedl sekeru nad hlavu a tu bukovou větev usekl. Pak spokojeně zakýval hlavou, sáhl do kapsy pláště, vytáhl dýňovou masku a přiložil si ji na tvář: „Haaaallooooweeeeen! Strašidelné příběhy, které se vyprávějí o půlnoci za úplňku se vyplní.“

Otec pevně uchopil sekeru a odcházel. Měl ještě hodně práce. Jeho kroky doprovázel vítr a bylo slyšet ještě něco...